

вица. Всѣкога новата прилѣга по-добре отъ износената. Щомъ ми позира — ще ѝ посоча пжтя. Послушай ме. Азъ съмъ по-врѣлъ и кипѣлъ и по-разбирамъ тия работи.

Каломановъ. Незнамъ. Искамъ да съмъ като тебе, ала още немога . . . Вижъ, още немога да дойда на себе си. Не! Ще искамъ и утре да я срещна, да ѝ наговоря, та дано ми отмине. . . Нѣма да ми пречишъ нели?

Самокосовъ. (съ насмѣшка) О, не! Твоя крепостенъ актъ е преди моя. Закона е въ твоя полза.

(Чува се гласъ отъ коридора: Тукъ ли?)

Каломановъ. Сигуръ тебе дирятъ (погледва презъ вратата) Да! . . .

Самокосовъ. Ще те чакамъ за обѣдъ.

Каломановъ. Ехъ, тежки да не бѣхъ идвалъ днесъ. Довиждане! (излиза)

IX

(Влизатъ Гановъ и Зановъ,)

Гановъ. Идемъ да ви се представимъ, г-нъ Самокосовъ и да се запознаемъ. Азъ съмъ Гановъ. Търгувамъ съ маслото Голио. А това е моя съдружникъ Зановъ.

(Запознавамъ се).

Самокосовъ. Какво съмъ ви нуженъ, Господа!

Гановъ. Четохме вашата реклама. Гледахме какъ се трупатъ да я четатъ и да гледатъ портрета ви. . . Ама единъ портретъ